

PHẦN 3

Suốt những ngày sau đó Lacey cho tám người khách có khả năng mua, xem căn hộ đó. Hai trong số này hiển nhiên đến đây chỉ để giải trí mà thôi, những người hiếu kỳ muốn làm mất thời giờ của nhân viên địa ốc.

- Chúng ta cũng không biết chắc, - cô nói với Rick Parker vào một hôm cô ghé lại văn phòng trước khi về nhà, - chuyện gì sẽ xảy ra? Ngay lúc anh muốn bỏ rơi việc này, không chừng có ai đó lại ký cho anh một tám ngàn phiếu cho một căn hộ trị giá một triệu đô la.

- Cô kiên nhẫn hơn tôi nhiều, - Rick trả lời, - nét mặt anh mang những nét của dòng dõi quý tộc của mình, biểu lộ sự khinh bỉ cao ngạo. Tôi không bao giờ thích người ta làm mất thời giờ của tôi. RPJ muốn biết cô có mối nào nghiêm túc cho căn hộ của Waring không.

RPJ là những từ nói tắt mà Rick dùng mỗi khi anh đề cập đến bố mình.

- Tôi chưa chắc, nhưng đây là một giao dịch mới chỉ bắt đầu thôi và sáng mai là một ngày khác rồi.

Anh ta cười.

- Cảm ơn nghe Scarlett. Tôi sẽ chuyển thông tin này lại cho ông ấy. Hẹn gặp lại.

Lacey nhìn mặt ở sau lưng anh ta. Hôm nay Rick tỏ ra cáu gắt khó hiểu. Cái gì đã làm cho anh bối rối như thế? Lacey tự hỏi mình. Và tại sao trong lúc anh ta đang phụ trách việc bán căn hộ ở Plaza, bố anh ta lại quan tâm đến căn hộ của Waring? Ông ta không thể cho mình yên được ư?

Cô khoá tủ của mình lại rồi xoa trán, cố xua tan cơn nhức đầu sắp sửa hành hạ cô. Cô đột nhiên cảm thấy như kiệt sức. Cô đã sống trong một cơn lốc từ sau những ngày nghỉ hè. Cô buộc phải gặp lại các khách hàng trước đây, tìm kiếm các vụ làm ăn mới, gặp lại bạn bè, đón mấy đứa con của Kít đến ở trong dịp cuối tuần, ... chưa kể đến những giờ lê thê dành cho Isabelle Waring.

Isabelle bắt đầu có thói quen gọi điện cho cô hàng ngày, hỏi thúc cô phải đến gặp bà tại căn hộ đó.

- Lacey à, chúng ta có thể ăn trưa với nhau không? Cô cũng phải ăn chứ, có đúng không? - Bà nói như thế hoặc: "Lacey, trước khi về nhà, cô có thể đến đây uống với tôi một ly được không? Cô có biết người nhập cư tại Tân Anh Quốc

gọi lúc hoàng hôn là gì không? Họ đặt cho cái tên là “ánh sáng nâu”. Đó là thời khắc con người cảm thấy buồn nhất trong ngày”.

Lacey nhìn qua cửa sổ. Những cái bóng dài di chuyển trên đại lộ Madison, bằng chứng hiển nhiên là ngày trở nên ngắn hơn. Đúng là thời khắc buồn nhất, cô thầm nghĩ. Còn Isabelle thì quá buồn rầu. Bà cố gắng lựa hết mọi thứ trong căn phòng đó, cho đi mới quần áo không dùng đến và các vận dụng của con gái mình. Đó cũng không phải là một việc dễ làm.

- Cũng dễ thôi khi phải bỏ một chút thời gian để ở đó nghe bà ta kể chuyện,- Lacey tự nhủ như thế. Việc đó không làm cho mình buồn chán. Và lại mình cũng có nhiều cảm tình với bà, bà gần như thành người bạn rồi. Nhưng phải chia sẻ nỗi khổ đau của bà làm cho mình nhớ lại những cảm giác đau buồn khi hay tin người cha thân yêu của mình qua đời.

Cô đứng lên. Mình buộc phải về nhà thôi và nằm lăn ra đó. Điều này rất cần.

Hai giờ sau đó, khi lấy lại được sinh lực sau mười phút tắm jacuzzi, Lacey làm cho mình một đĩa TRC, thăn lợn hun khói, rau diếp và cà chua, loại xăng-uyt mà ba cô ưa thích nhất. Theo lời ông, đó là món ăn ngon nhất mà người ta có thể dùng tay để ăn ở khắp thành phố New York này.

Điện thoại reo. Cô đã cài máy trả lời nên không bận tâm vì không muốn cảm điện thoại lên khi nghe tiếng của Isabelle Waring. Cô không muốn mất hai mươi phút để hầu chuyện bà ta.

Giọng nói của Isabelle Waring tăng âm, có vẻ như đang bị căng thẳng.

- Lacey, tôi nghĩ là cô không có ở nhà đâu. Tôi cần phải tâm sự cùng ai đó. Tôi vừa tìm thấy cuốn nhật ký của Heather trong ngăn tủ bỏ đồ phế thải. Có cái gì đó mà nó viết trong đó chứng minh là tôi không điên khùng khi khẳng định cái chết của nó không phải là một tai nạn. Giờ đây tôi có thể chứng minh là có một ai đó muốn trừ khử nó. Tôi không nói gì thêm. Tôi sẽ nói chuyện với cô vào sáng mai.

Sau khi nghe lời nhắn này, Lacey lắc đầu, rút dây máy trả lời và ngắt chuông điện thoại. Cô không muốn có một người nào khác điện cho cô. Cô muốn được yên cho đến sáng ngày hôm sau.

Có một bữa tối yên lành, một xăng uýt, một ly rượu ngon và một cuốn sách hấp dẫn. Cô đáng được hưởng những thứ đó.

Khi cô đến văn phòng làm việc vào sáng ngày hôm sau, cô đã cảm thấy hối hận khi tháo dây điện thoại vào đêm hôm qua. Mẹ cô, sau đó là Kit đã gọi điện cho cô: cả hai người đều muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cô, họ rất lo âu khi

không thể gọi được cho cô vào đêm hôm qua. Trong khi cô đang cố làm yên lòng người chị của mình thì Rick xuất hiện ở cửa, về mặt cầu nhau.

- Isabelle Waring muốn nói chuyện với cô. Họ đã chuyển điện thoại qua phòng làm việc của tôi.

- Kit ơi, em ngưng đây, em có công việc phải làm.

Gác máy xong. Cô chạy ù qua phòng làm việc của Rick.

- Xin lỗi bà Isabelle, tôi không thể trả lời cho bà vào đêm qua,- cô đáp lại.

- Không quan trọng lắm đâu, dù gì đi nữa tôi không thể nói nhiều qua điện thoại được. Cô có định đưa ai đến xem căn hộ ngày hôm nay không?

- Hiện giờ, tôi chưa có một người khách hàng nào hết.

Cô vừa kết thúc câu nói này thì Rick chìa một tờ giấy dưới mắt cô. Trong đó viết “Curtis Caldwell, một trong các luật sư của văn phòng luật Keller, Roland và Smythe. Tháng sau chuyển từ Texas đến New York. Tìm một căn hộ cho người độc thân giữa các con đường 65, 72 và đại lộ số Năm. Có thể coi nhà trong ngày hôm nay.”

Lacey đưa mắt âm thầm cảm ơn Rick và nói lại với Isabelle:

- Tôi có thể đưa một người đến gặp bà. Hãy cầu may đi. Tôi không biết chắc, nhưng tôi có linh tính có thể chúng ta có được người mua rồi đó.

- Có một ông tên Caldwell đang chờ cô, cô Farrell,- người gác cổng tên Patrick báo cho Lacey khi cô vừa bước xuống xe tắc xi.

Qua cánh cửa kính đục, cô nhìn thấy thân hình mảnh khảnh của một người đàn ông độ bốn mươi tuổi đang gõ gõ tay trong hành lang ra vào.

- Cảm ơn trời, cũng may là tôi đi sớm 10 phút.

Patrick mở cửa ra vào cho cô.

- Tôi phải báo cho cô một trục trặc nhỏ,- anh ta nói trong tiếng thở dài.- Máy điều hoà hư rồi và họ đang sửa nó. Ở trong đó nóng nực lắm. Xin cô tin tôi, tôi sẽ về hưu vào tháng Giêng tới đây và cũng đã đến lúc rồi đây. Bốn mươi năm với công việc này quá đủ cho tôi rồi.

“Hết chỗ nói!” Lacey thầm nghĩ. “Không có điều hoà vào một ngày oi bức như thế này. Tôi hiểu tại sao người đó có vẻ sốt ruột như thế. Điều này là một điềm không hay cho việc mua bán”.

Trong vài giây, cái khoảnh khắc đủ để cho Lacey đi vào trong hành lang đến trước mặt Caldwell. Đó là người đàn ông với nước da sạm nắng, tóc vàng xám tro cùng với đôi mắt xanh da trời thật lọt mà cô cảm giác đã gặp ở đâu đó khiến cô hơi do dự đôi chút.

Nhưng khi cô đến và tự giới thiệu mình, một nụ cười thật tươi hiện trên khuôn mặt của Curtis Caldwell. Ông ta còn nói đùa với cô nữa chứ.

- Cô hãy nói thật với tôi đi, cô Farrell, hệ thống điều hoà không khí thường trở chứng như thế trong toà nhà này phải không?

- o O o -

Lúc Lacey điện cho Isabelle Waring để định giờ giấc của cuộc hẹn, bà này cho cô biết là bà sẽ có mặt trong phòng đọc sách và cô hãy vào căn hộ với cái chìa khoá riêng của cô.

Khi bước ra khỏi thang máy cùng Caldwell, Lacey đã cầm sẵn chìa khoá trong tay. Cô mở cửa ra và nói lớn tiếng.

- Là tôi đây bà Isabelle à,- Và cô bước vào trong phòng đọc sách, Caldwell theo sau.

Isabelle đang ngồi tại bàn làm việc nhỏ trong phòng này, lưng xoay ra cửa. Một cặp xếp hồ sơ bằng da được mở ra để cạnh bà, nhiều trang giấy để la liệt trên cái tủ. Isabelle không quay đầu hay xoay người lại để đáp lời chào của Lacey. Bà chỉ nói bằng giọng nặng nề.

- Xin cô cứ tự nhiên và làm như thể tôi không có mặt ở đây.

Trong khi dẫn người khách đi xem căn hộ, Lacey cắt nghĩa vắn tắt sơ dĩ căn hộ được rao bán vì nó là tài sản của cô con gái bà Isabelle và nàng đã chết hồi mùa đông năm ngoái trong một tai nạn xe hơi.

Câu chuyện này hình như đã làm cho Caldwell chú ý hơn mức bình thường. Ông có vẻ rất thích nơi đây và không thắc mắc gì với cái giá sáu trăm ngàn đô la. Sau khi quan sát thật kỹ tầng trên, ông nhìn qua cánh cửa sổ căn phòng đọc sách nhỏ và nói với Lacey:

- Cô nói là cô có thể giao nhà vào tháng sau đúng không?

- Đúng vậy,- Lacey đáp lại. Ông ta bắt đầu trả giá đây, cô thầm mong.

- Tôi không thích trả giá cô Farrell à. Tôi sẵn sàng mua với mức giá đó với điều kiện tôi phải chắc là có thể dọn đến vào đầu tháng tới.

- Chúng ta hãy nói chuyện với bà Waring đi,- Lacey đáp lại. cô không tỏ vẻ ngạc nhiên trước lời nói đó. Như cô đã cắt nghĩa cho Rick hồi hôm qua, có nhiều việc xảy đến vào lúc mà ta không bao giờ ngờ tới.

Isabelle không trả lời ngay khi cô gõ cửa căn phòng đọc sách. Lacey xoay lại nói với người khách:

- Thưa ông Caldwell, xin ông vui lòng ngồi chờ tôi trong phòng khách được không. Tôi cần trao đổi với bà Waring một chút.

- Được chứ, thưa cô.

Lacey mở cánh cửa, liếc nhìn bên trong. Isabelle vẫn ngồi nơi bàn làm việc, nhưng giờ đây, đầu bà cúi xuống, trán gần đụng các trang giấy để ngay trước mặt. Hai vai bà run lên.

- Cô đi đi,- bà thì thầm.- Hiện giờ tôi không thể nào nói về chuyện đó được.

- Bà Isabelle à,- cô nói thật nhỏ nhẹ.- Điều này quan trọng lắm. Người này muốn mua căn hộ nhưng có một điều kiện mà tôi cần phải bàn trước với bà.

- Thôi cô đừng nói gì nữa hết. Bây giờ tôi không muốn bán nó nữa. Tôi cần phải ở lại đây thêm một ít lâu nữa.- Giọng Isabelle có vẻ hơi căng thẳng.- Tôi xin lỗi nghe Lacey nhưng hiện giờ tôi không muốn nói đến chuyện này nữa. Cô làm ơn trở lại vào lúc khác đi.

Lacey nhìn đồng hồ. Đã gần bốn giờ rồi.

- Bây giờ tôi sẽ trở lại,- cô không muốn tranh cãi với bà ta nên đặt một cái hẹn. Hiện nhiên là bà ta gần như muốn khóc.

Cô đóng cửa lại sau khi ra khỏi căn phòng. Curtis Caldwell vẫn đứng trong hành lang giữa phòng đọc sách và phòng khách.

- Bà ta không muốn bán căn hộ nữa à?- Giọng ông ta biểu lộ sự ngạc nhiên. Tôi cứ tưởng là bà ta...

Lacey liền cắt ngang câu nói của ông ta.

- Xin ông xuống dưới cùng tôi được không?- Cô thì thầm.

Họ ngồi trong hành lang của toà nhà trong vài phút.

- Tôi tin chắc là mọi chuyện sẽ êm xuôi thôi, - cô nói để cho ông ta an tâm.- Chiều nay tôi sẽ trở lại để nói chuyện với bà ta. Bà ta vừa phải chịu một thử

thách thật đau buồn nhưng bà ta sẽ trấn tĩnh lại thôi. Ông có thể cho tôi số điện thoại để tôi liên lạc với ông vào tối nay được không?

- Tôi đang ở khách sạn Waldorf Towers, tại căn hộ dành cho văn phòng luật Keller, Roland & Smythe.

Họ đứng lên, chuẩn bị ra về.

- Xin ông đừng lo, mọi việc sẽ êm xuôi thôi mà.- Lacey hứa như thế. - Rồi ông sẽ thấy.

Nụ cười của người khách thật khả ái và đầy tin tưởng.

- Tôi không hề nghi ngờ điều đó. Tôi giao cô trọn quyền hành động cô Farrell à.

Ông ta rời khỏi toà nhà để đi bộ từ đường 70 đến khách sạn Essex trong khu vực phía Nam công viên trung tâm rồi bước đến một trạm điện thoại công cộng.

- Bà ta đã tìm ra cuốn nhật ký rồi. Nó nằm trong cặp hồ sơ bằng da, đúng như ông đã nói. Về chuyện bán căn hộ, hình như bà ta đang đổi ý, nhưng cô giao dịch địa ốc nói là tối nay sẽ trở lại đó để thuyết phục bà ta.

Rồi ông ta lắng nghe ai đọc nói nơi đầu dây bên kia.

- Tôi sẽ lo,- ông ta trả lời và gác máy.

Sau đó Sandy Savarano, người tự xưng mình là Curtis Caldwell đi đến một quán rượu và gọi cho mình một ly xốt.